

žalobcem a Josefem B-em, že tudíž žalovaná strana není k žalobě legitimována. Dovolání není však v právu. Podle §u 7 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. vztahuje se ochrana nájemníků také na pachtovní smlouvy o provozování živnosti v najatých místnostech. Aby žalovaní mohli dáti žalobci výpověď, bylo by tedy zapotřebí soudního svolení k výpovědi. Svolení to bylo právoplatně odepřeno. Tím vstoupili žalovaní do pachtovního poměru k žalobci a nezáleží na tom, že poměr ten není dobrovolným, nýbrž nuceným, a trvá tento poměr mezi stranami dále tak, jakoby jej žalovaní již od začátku byli založili. Podle §u 55 odstavec druhý živn. ř. je majitel živnosti — v tomto případě tedy žalovaná strana — povinen ohlásiti pachtýře živnosti živnostenskému úřadu. Tím, že žalovaní, jak uvedeno, dům č. p. 79 a radikovanou živnost koupili a k žalobci vstoupili do poměru pachtovního, převzali také povinnost ohlašovací. Duvod nesprávného právního posouzení tudíž není opodstatněn, pročež neodůvodněnému dovolání nebylo vyhověti.

### Čís. 2305.

**Přípustnost pořadu práva, domáhá-li se třetí osoba na okresní nemocenské pokladně náhrady léčebných nákladů, jež byla za ni na pojištěnce vynaložila (§ 1042 obč. zák.).**

(Rozh. ze dne 20. února 1923, R II 31/23.)

Žalující chemická továrna opatřila pro prvou pomoc při onemocněních a úrazech zaměstnanců svého závodu nutné léčebné a terapeutické pomůcky a domáhala se žalobou náhrady takto vynaloženého nákladu na okresní nemocenské pokladně, opírajíc žalobní nárok o ustanovení §u 1042 obč. zák. a § 6 čís. 1 zákona ze dne 22. prosince 1920, čís. 689 sb. z. a n. Žalovaná pokladna vznesla námitku nepřípustnosti pořadu práva, již soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. D u v o d y: Soud vycházel ze stanoviska, že jde o nároky pojištěnců žalujícího závodu proti žalované nemocenské pokladně, jež jsou rázu veřejnoprávního. Vsunula-li se do tohoto poměru pojištěnců k nemocenské pokladně třetí osoba, v tomto případě žalující strana, jež odvozuje svůj nárok nyní z §u 1042 obč. zák., nemění se tím pranic na veřejnoprávní povaze závazku. Zasáhnutím třetí osoby, v tomto případě tím, že zaplatila žalobkyně pohledávku pojištěnců proti nemocenské pokladně z veřejnoprávního duvodu, nemůže závazek veřejnoprávní býti přeměněn na soukromoprávní již proto, protože tím by byl zmařen účel zákona a stranám by bylo dáno na vůli, by oklikou domáhali se veřejnoprávních nároků pořadem práva soukromého. R e k u r s n í s o u d námitku zamítl. D ů v o d y: Předpis §u 1042 obč. zák., o který se žaloba opírá, stanoví zcela všeobecně, že kdo za jiného učiní náklad, který by tento podle zákona byl musil sám učiniti, má právní nárok na náhradu, a nerozeznává při tom, zda se zákonná povinnost, náklad učiniti, zakládá na právu veřejném, či soukromém. Proto náleží rozhodování o žalobách opírajících se o § 1042 obč. zák. řádným soudům bez

ohledu na to, zda jedná se o prvotní povinnost soukromoprávní či veřejnoprávní, a jest ku rozhodování o podané žalobě příslušným dovolávaný soud, třebas nároky dělníků, jež žalující strana dle svého tvrzení místo žalované nemocenské pokladny uspokojila, byly z vyřizování pořadem práva soukromého vyloučeny. Nárok žalující firmy na náhradu výloh za nemocenskou pokladnu jest sice do jisté míry odvislým od nároku jejích zaměstnanců proti nemocenské pokladně, není však s nimi totožným a nelze proto souhlasiti s odůvodněním prvního soudu, že připuštěním pořadu práva soukromého by nárok veřejnoprávní byl proti úmyslu zákona proměněn v nárok soukromoprávní. Nárok žalující firmy jest při vši prejudiciálnosti nároku jejích zaměstnanců nárokem ryze soukromoprávním, upraveným předpisem §u 1042 obč. zák., a lze jej dle §u 1 j. n. uplatňovati jen před řádnými soudy. Nelze zde užiti obdoby případu, kde nárok veřejnoprávní přejde postupem na jinou osobu, nýbrž naopak obdoby s případem, kde zmocněnec požaduje na zmocniteli náhradu výloh, které za zmocnitele dle předpisů práva veřejného učinil. Stejně jako zmocněnec by se této náhrady jen u řádných soudu domáhati mohl, může i podaná žaloba jen pořadem práva býti vyřízena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolací stížnosti.

#### D ů v o d y:

Stěžovatel poukazuje se především na zcela správné odůvodnění napadeného usnesení. Na vývody dovolací stížnosti se podotýká, že jest správným, že nárok pojištěnce proti nemocenské pokladně jest povahy veřejnoprávní, že spory ohledně postižních nároku mezi nemocenskou pokladnou a jinými ústavy nemocenskými projednati jest u příslušného správního úřadu, a že postupem veřejnoprávního nároku nelze pozměniti veřejnoprávní jeho povahu, což plyne již ze zásadního ustanovení §u 1394 obč. zák., dle něhož jsou práva postupitele a postupníka totožná, leč v tomto případě se ani o taková práva ani o postup nejedná, nýbrž o náhradní nárok dle §u 1042 obč. zák., jenž jest nárokem soukromoprávním a proto příkázán k právomoci řádných soudu i tehdy, když zákonný závazek k nákladu jest rázu veřejnoprávního, jak všeobecně jest uznáváno.

#### Čís. 2306.

**Opověděním rozepře (§ 21 c. ř. s.) nepřerušuje se promlčení. Ve lhůtě čl. 386 obch. zák. dlužno vůči zasílateli uplatňovati i nárok na náhradu útrat prosouzeného sporu s dráhou.**

(Rozh. ze dne 20. února 1923, Rv II 409 22.)

Žalobce svěřil žalovanému zasílateli dopravu 11 sudů vína. Ve stanici určení dne 13. března 1920 se zjistilo, že jeden sud byl poškozen a víno z něho částečně vyteklo. Žalobce žádal nejprve náhradu škody na dráze, a, když odmítla, vyzval žalovaného k náhradě škody. Žalo-